

PER FI SERÉ DEL TOT JO

Les ones piquen enfervorides com si volguessin esfondrar l'Espigó de la platja de Mataró. Els ulls de la Núria estan irritats, vermells, plorosos degut, de ben segur, als esquitxos salats que li arriben, mentre deixa que aquell home desconegut, agenollat i ficat sota les faldilles li faci una fel·lació.

Aquell home, entre d'altres personatges desconeguts i irrellevants, impersonals per a ella, de diferents edats, sexes i condicions, li pagaven diferents quantitats per mirar-li o tocar-li els pits, grapejar-li els genitals o, fins i tot, sodomitzar-la. S'ho deixava fer tot per tal d'aconseguir els diners necessaris per operar-se i treure's, per sempre, aquella "peça" que li sobrava des de ben petita.

Té 18 anys, és òrfena de mare i el pare, un fatxenda recalcitrant, l'havia repudiada des de que la va veure jugant amb nines i emprovar-se el vestits de la mare.

És molt morena, d'ulls negres com mores assalvatjades, de complexió forta i subjacent masculinitat, al mateix temps amb uns naturals i gens forçats moviments de malucs, subtilment femenins.

A l'Espigó s'hi troba bé, l'acaronar la brisa mentre es "deixa fer", i totes les sensacions d'angoixa, de por i de fàstic s'esmunyen entre el sorolls de les ones i els núvols negres, engrescats en apagar la lluna.

La Generalitat de Catalunya només contempla l'abonament de 15 operacions de canvi de sexe i ella, com tants i tantes, no pot esperar, perquè esperar és morir cada dia que passa. Avui, per fi, podrà pagar els 15.000 euros que li demanen per realitzar el seu somni. Porta des dels 14 anys fent guardiola per a aquest menester i també per fer front a la matrícula i despeses de la universitat. Potser serà psicòloga, potser cirurgiana... Potser...

L'ona brumidora puja per damunt l'espigó, buscant àpat per les faunes marines que l'esperen. La Núria es vol agafar a les espatlles d'aquell home que encara no ha acabat la feina, però les mans li rellisquen, tots dos reboten sobre les pedres i una segona onada se'ls emporta.

Avesada a lluitar, es baralla amb el mar que la xucla i neda frenèticament fins arribar a la platja marinera de Sant Simó. La lluna, entre núvols, la mira plenament satisfeta.

Estirada a la sorra, a pet d'ones, tota nua, somriu pensant que tot allò que li penja, aviat no hi serà, ja que el marejol li ha apropat la cartera carregada de diners de l'home ofegat.